

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-1S/224/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019201409
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Ondrejková
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1019201409.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Ondrejkovej a členov senátu JUDr. Michaely Machovej, Ph.D. a Mgr. Miroslavy Fodor, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XX, F., právne zastúpeného Mgr. Alešom Zollerom, advokátom so sídlom Považská 4, Nové Mesto nad Váhom, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-33/2019 zo dňa 14. augusta 2019, takto

rozhodol:

I. Správny súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému právo na náhradu trov konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Na základe písomnej žiadosti priameho nadriadeného žalobcu - veliteľa mobilnej jednotky Policajného zboru Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície v Prešove (ďalej len „RHCP Prešov“) bolo dňa 29. apríla 2014 vykonané psychologické vyšetrenie žalobcu služobným psychológom vnútorného odboru Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove E. E. G. z dôvodu vykazovania patologických javov v jeho správaní počas služby v Policajnom zbere (ďalej len „PZ“). Patologické javy v správaní žalobcu počas služby podrobne rozpisal priamy nadriadený v podanej žiadosti (č. PPZ-HCP-PO5-152/2014 zo dňa 16. apríla 2014) na základe vykonaných pohovorov s podriadenými policajtmi a informácií od civilných zamestnancov a policajtov iných služieb PZ, ktorí u žalobcu spozorovali nevhodné a podozrivé správanie. Žalobca sa uvedeného psychologického vyšetrenia zúčastnil dňa 29. apríla 2014, pričom menovaná služobná psychologička vo svojom stanovisku zo dňa 06. mája 2014 uviedla, že vykonaním štruktúrovaného rozhovoru a použitím štandardných metód určených na posúdenie psychickej spôsobilosti uchádzačov na výkon štátnej služby v PZ odporúča kontrolné psychologické vyšetrenie žalobcu u klinického psychológa Nemocnice svätého Michala, a. s. v Bratislave.

2. Následne riaditeľ RHCP Prešov v zmysle čl. 9 nariadenia ministra vnútra SR č. 103/2005 o psychodiagnostickom a psychologickom vyšetrení (ďalej len „nariadenie ministra č. 103/2005“) požiadal dňa 14. mája 2014 služobného klinického psychológa G. H. I., G. - primárku psychologického oddelenia Nemocnice svätého Michala, a. s. v Bratislave o stanovenie termínu vykonania kontrolného psychologického vyšetrenia žalobcu. Žalobca sa v dňoch 30. júla 2014 a 05. septembra 2014 zúčastnil predmetného psychologického vyšetrenia. Dňa 16. septembra 2014 boli nadriadenému doručené predbežné výsledky kontrolného psychologického vyšetrenia žalobcu z Nemocnice svätého Michala, a. s. v Bratislave, v ktorom určili opakovaný termín kontrolného psychologického vyšetrenia žalobcu na

deň 08. decembra 2014 o 09.00 hod. Zopakovanie kontrolného psychologického vyšetrenia žalobcu na uvedený deň odporučili z dôvodu, že u žalobcu zistili vysokú intrapsychickú tenziu a zvýraznenú úzkosť, ktoré zasahujú do celkovej mentálnej výkonnosti. Po vykonaní opakovaného kontrolného psychologického vyšetrenia žalobcu bol dňa 16. decembra 2014 nadriadenému doručený odborný posudok č. 544/14 z kontrolného psychologického vyšetrenia z Nemocnice svätého Michala, a. s. v Bratislave - primárky psychologického oddelenia G. H. I., G.. Záverom odborného posudku je, že podľa vtedy účinného čl. 11 ods. 2 písm. b/ nariadenia ministra č. 103/2005 žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby. Skutočnosti, ktoré zakladajú tento záver, sú uvedené v náleze č. 544/14 a v posudku sa neuvádzajú, pretože podľa § 3 zákona č. 199/1994 Z. z. o psychologickéj činnosti a Slovenskej komore psychológov v znení zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 199/1994 Z. z.“) podliehajú povinnosti mlčanlivosti.

3. Na základe záveru horeuvedeného odborného posudku veliteľ mobilnej jednotky PZ RHCP Prešov dňa 18. decembra 2014 vypracoval pod č. PPZ-HCP-PO5-309-001/2014 návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“). Žalobca bol s návrhom a súvisiacim spisovým materiálom riadne oboznámený dňa 18. decembra 2014 o 11.50 hod. a zároveň mu bola určená primeraná lehota na vyjadrenie. Vo svojom stanovisku zo dňa 18. decembra 2014 vyjadril nesúhlas s návrhom na prepustenie, nakoľko ho považoval za predčasný a nepodložený. Následne žalobca dňa 16. januára 2015 predložil ako dôkaz potvrdenie z psychiatrického vyšetrenia vykonaného dňa 16. januára 2015 E. J. K. - psychiater, MONESA s. r. o., neštatná psychiatrická ambulancia, Poliklinika KVP, v Košiciach, ktorá uviedla, že na základe jednorazového psychiatrického vyšetrenia nezistila u žalobcu prejavy duševnej poruchy v zmysle psychózy. Žalobca bol opätovne dňa 21. januára 2015 nadriadeným oboznámený s kompletným spisovým materiálom a zároveň bol poučený podľa § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. s poukazom na § 238 ods. 3 cit. zákona o práve nazerať do predloženého spisového materiálu a robiť si z neho výpisy. Zároveň bol poučený o možnosti predložiť svoje písomné vyjadrenie v lehote do dňa 22. januára 2015 do 13.15 hod. veliteľovi mobilnej jednotky PZ RHCP Prešov. Žalobca na základe uvedeného požiadal nadriadeného o vyhotovenie fotokópií na jeho náklady a uviedol, že po ich doručení sa následne vyjadrí. Zároveň žiadal o vypočutie klinickej psychologičky G. L. E. vo Vojenskej nemocnici v Košiciach, u ktorej bol vyšetrený, a ktorá mala uviesť, že je spôsobilý výkonu služby. Taktiež žiadal o vypočutie psychiatricky E. J. K..

4. Dňa 09. februára 2015 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie – Personálny rozkaz viceprezidenta Policajného zboru SR č. 4, ktorým rozhodol, že žalobca je podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka PZ. Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka PZ bola skutočnosť, že nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby a skutočnosťou, ktorá uvedený dôvod zakladala, bol záver odborného posudku z kontrolného psychologického vyšetrenia príslušníka PZ v štátnej službe č.p. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014 vydaného klinickým psychológom Nemocnice sv. Michala, a.s. v Bratislave G. H. I., G..

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. KM-OLVS-22/2015/OPK zo dňa 28. apríla 2015 tak, že zamietol odvolanie žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 5S/231/2015-52 zo dňa 08. novembra 2016 rozhodol tak, že rozhodnutie č. KM-OLVS-22/2015/OPK zo dňa 28. apríla 2015 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pričom dôvodom na takýto postup bola podľa Krajského súdu v Bratislave skutočnosť, že v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru boli porušené jeho práva ustanovené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, keďže tento nebol prítomný pri vykonaní niektorých výsluchov osôb. Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalovaný kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal zmeny rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/231/2015-52 zo dňa 08. novembra tak, že žaloba sa zamietá. Najvyšší súd SR prostredníctvom svojho rozsudku sp. zn. 10Sžk/16/2017 zo dňa 19. júna 2018 o predmetnej kasačnej sťažnosti rozhodol tak, že rozsudok č.k. 5S/231/2015-52 zo dňa 08. novembra 2016 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Podľa Najvyššieho súdu SR boli obsahom rozsudku Krajského súdu v Bratislave zjavne protirečivé závery, pričom chýbala aj právna úvaha vo vzťahu k tomu, či išlo o podstatné pochybenie,

ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. Najvyšší súd SR tiež doplnil, že sa nestotožňuje s názorom, že ustanovenia zákona neumožňujú závery psychológa vyslovené v posudku preskúmať, ani prípadne nariadiť vykonanie nového kontrolného psychologického vyšetrenia, pretože takýto odborný posudok predstavuje dôkaz podliehajúci hodnotiacemu procesu zo strany správneho orgánu. Ďalší dôvod pre zrušenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/231/2015- 52 zo dňa 08. novembra 2016 videl Najvyšší súd SR v tom, že v administratívnom spise absentovali lekárske správy a znalecký posudok, teda tento spis bol súdu predložený ako neúplný, a preto Krajský súd v Bratislave dospel k nesprávnemu záveru bez toho, aby úplnosť či neúplnosť administratívneho spisu skúmal. Následne Krajský súd v Bratislave dňa 13. novembra 2018 vydal rozsudok č.k. 5S/154/2018-122, ktorým rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-22/2015-OPK zo dňa 28. apríla 2015 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutý personálny rozkaz pritom rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zrušený nebol. Dôvodom zrušenia druhostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na nové konanie bola skutočnosť, že administratívny spis predložený na súdny prieskum nebol kompletný, nakoľko v ňom chýbali odvolanie, doplnenie odvolania a znalecký posudok G. H. D.. Krajský súd v Bratislave odkázal pri dôvodoch zrušenia správneho rozhodnutia aj na závery Najvyššieho súdu SR ohľadom povinnosti presne a úplne zistiť skutočný stav veci a s tým súvisiacu potrebu doplnenia dokazovania za účelom dosiahnutia objektívneho zistenia a odstránenia rozporov.

6. Následne žalovaný vydal žalobou napadnuté rozhodnutie č. SPOU-PO-PK-33/2019 zo dňa 14. augusta 2019, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, že súvisiaci administratívny spisový materiál bol doplnený o originál odvolania a doplnenia odvolania proti napadnutému rozhodnutiu, originál žalobcom predloženého znaleckého posudku G. H. D. č. 21/2015, písomnú odpoveď G. H. I., G. zo dňa 09. februára 2015, usmernenie sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu (ďalej len „SPSČaOÚ“) Ministerstva vnútra SR č. SPC-CVP3-2011/001289-001 zo dňa 18. októbra 2011, stanovisko Centra vzdelávania a psychológie SPSČaOÚ Ministerstva vnútra SR č. SPC-CVP2-2015/000303-002 zo dňa 26. januára 2015, originál potvrdenia G. L. E. zo dňa 11. februára 2015, originál písomnosti č. PPZ-HCP-VO-2015/003883-006 zo dňa 13. marca 2015 a písomnosti č. PPZ-HCP-PO1-161- 001/2015 zo dňa 10. marca 2015.

7. Po doplnení spisového materiálu o vyššie uvedené podklady bol žalobca prostredníctvom záznamu č. SPOV-PO6-2019/002919-003 zo dňa 07. júna 2019 o tejto skutočnosti upovedomený s tým, že mu bola poskytnutá možnosť v súlade s § 237 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. sa s doplneným materiálom oboznámiť v sídle Ministerstva vnútra SR. V odpovedi na predmetné upovedomenie žalobca okrem iného zdôraznil svoj záujem o oboznámenie sa so spisovým materiálom, avšak požiadal o zaslanie spisového materiálu na Obvodné oddelenie PZ Lipany alebo zaslanie fotokópie doplneného spisového materiálu na jeho adresu. V súvislosti so žiadosťou žalobcu bol zo strany žalovaného akceptovaný žalobcom navrhnutý spôsob oboznámenia sa s doplnenými podkladmi a dňa 29. júna 2019 bol žalobca hliadkou PZ vyrozumovaný, že kompletný spisový materiál mu bude k dispozícii k nahliadnutiu dňa 01. júla 2019 na Obvodnom oddelení PZ Lipany, s čím žalobca súhlasil. Dňa 01. júla 2019 sa člen poradnej komisie ministra vnútra SR osobne dostavil na Obvodné oddelenie PZ Lipany a umožnil žalobcovi oboznámiť sa s celým spisovým materiálom súvisiacim s odvolacím konaním vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru. Žalobcovi boli zároveň na jeho žiadosť nad rámec zákonom ustanovených výpisov vyhotovené fotokópie ním zvolených záznamov a opätovne mu bola poskytnutá možnosť v stanovenej lehote doplniť pôvodne podané odvolanie. V stanovenej lehote dňa 11. júla 2019 žalobca doručil svoje vyjadrenie.

8. Ďalej žalovaný konštatoval, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade správnymi predpismi (§ 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.). Súčasne je však potrebné zdôrazniť, že na prepustenie policajta v zmysle § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. zákonodarca podstatne zúžil rozsah dôkazov, ktoré majú vo vzťahu k inštitútu prepustenia policajta podľa uvedeného ustanovenia právnu relevanciu, a to tak, že podklady pre takéto personálne opatrenie musia vykazovať určité kvalitatívne znaky čo do formy týchto podkladov, ako aj do okruhu subjektov, ktoré sú oprávnené takýto dôkaz poskytnúť. Podľa § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Je však nesporné, že ustanovenie § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. je vo vzťahu k všeobecnej úprave dokazovania v konaní vo veciach služobného pomeru špeciálnou právnou úpravou, pretože dôkazy pre uplatnenie inštitútu prepustenia

policajta oproti § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. zužuje a podrobne špecifikuje druh, formu a pôvodcu dôkazu, ktorý je spôsobilý vyvolať konanie o prepustení policajta, a o ktorý je ako jediný zákonný podklad možné oprieť záver o prepustení policajta zo služobného pomeru. Zákonodarca takýto podklad jednoznačne špecifikoval, keď pri danom druhu skončenia služobného pomeru výslovne obmedzil okruh dôkazov, ktorý je spôsobilý byť relevantným podkladom pre takéto personálne opatrenie, iba na posudok služobného psychológa. Taktiež je potrebné doplniť, že rozhodnutie o prepustení policajta podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. má osobitnú povahu, keďže sa zo zákona v náležitostiach odlišuje od iných rozhodnutí vo veciach služobného pomeru. Výnimka z ustanovenia § 241 zákona č. 73/1998 Z.z. je v prípade takéhoto rozhodnutia totiž vyjadrená v špeciálnom ustanovení § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktoré obmedzuje odôvodnenie takéhoto rozhodnutia iba na závery posudku služobného psychológa, čo je nepochybne vyjadrením povinnosti mlčanlivosti v zmysle § 3 zákona č. 199/1994 Z. z.

9. Rovnako tak v súvislosti s vysloveným právnym názorom súdov SR v predmetnej veci ohľadom povinnosti odstrániť pochybnosti v dokazovaní vyvolané žalobcom predloženými potvrdeniami a znaleckým posudkom bolo v rámci nového odvolacieho konania zabezpečené taktiež doplnenie odborného posudku z kontrolného psychologického vyšetrenia príslušníka PZ v štátnej službe č. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014. Uvedené doplnenie posudku vypracovala komisia zriadená v zmysle čl. 11 ods. 4 nariadenia ministra č. 103/2005 v spojení s opatrením generálneho riaditeľa SPŠČaOU MV SR č. 9 zo dňa 20. septembra 2018 o zriadení komisie posudzujúcej posudok a záver kontrolného psychologického vyšetrenia, pričom jej členmi boli klinicky psychológ - primár psychologického oddelenia Nemocnice svätého Michala, a.s., ďalší klinický psychológ Nemocnice svätého Michala, a.s. a klinický psychológ Hasičského a záchranného zboru Bratislava. Komisia konštatovala, že uvedený posudok je opodstatnený. Zároveň predmetná komisia bez toho, aby porušila povinnosť mlčanlivosti v zmysle § 3 zákona č. 199/1994 Z. z., taxatívne uviedla všetky kontraindikácie psychickej spôsobilosti na výkon štátnej služby vyplývajúce z posudku, ktoré sa vzťahujú k žalobcovi, a ktoré ustanovuje II. časť prílohy k nariadeniu ministra č. 103/2005, pričom z 18 taxatívne ustanovených kontraindikácií bolo u žalobcu identifikovaných celkovo 9 z nich. Zároveň vo vzťahu k lekárskej správe klinickej psychologičky G. L. E. a k znaleckému posudku G. H. D. komisia zložená zo služobných klinických psychológov uviedla, že v oboch týchto dôkazoch sú prítomné konštatovania, ktoré kontraindikujú psychickú spôsobilosť žalobcu na výkon štátnej služby príslušníka PZ tak, ako sú tieto kontraindikácie vyjadrené v prílohe č. 3 k nariadeniu ministra č. 103/2005. Navyše komisia zdôraznila skutočnosť, ktorú deklaruje aj samotná znalkyňa, že pri vypracovávaní uvedených výstupov sa vychádzalo výlučne zo subjektívnych informácií, ktoré poskytol žalobca. Rovnako ako už bolo uvedené vyššie, aj odborná komisia služobných klinických psychológov poukázala na skutočnosť, že pri psychologickom hodnotení duševného stavu policajta sa v žiadnom prípade neposudzujú iba duševné poruchy v zmysle psychózy, a preto nie je potvrdenie psychiatricky E. K. spôsobilé spochybniť odborný posudok č. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014.

10. Žalovaný súčasne zdôraznil, že na rozdiel od všeobecného odborného posúdenia duševného stavu jednotlivca sú tak duševnú spôsobilosť občanov pri prijatí do služobného pomeru, ako aj policajtov vo výkone štátnej služby oprávnení posudzovať výlučne služobní klinickí psychológovia, a to s ohľadom na osobitosti požiadaviek na duševnú spôsobilosť pri výkone štátnej služby príslušníkov PZ. Nariadenie ministra č. 103/2005 následne takéto kompetencie v oblasti kontrolného posudzovania duševného stavu zverilo výlučne istému okruhu služobných psychológov, ktorí v danej oblasti pôsobia, majú skúsenosti so špecifikami posudzovania jednotlivcov v nadväznosti na jednotlivé aspekty služobného pomeru policajtov a v neposlednom rade sú podrobne oboznámení so všetkými právnymi a internými predpismi v danej oblasti.

11. Vo vzťahu k potvrdeniu psychiatricky E. J. K. zo dňa 16. januára 2015, pokladal za potrebné zdôrazniť, že jediným záverom tohto vyšetrenia bolo konštatovanie, že žalobca k danému dňu netrpel prejavmi duševnej poruchy v zmysle psychózy. Avšak týmto potvrdením nemožno v žiadnom prípade spochybniť závery odborného posudku č. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014 G. H. I., G., pretože dôvodom prepustenia žalobcu nebola skutočnosť, že trpí ochorením, ktoré mu bráni v riadnom výkone štátnej služby, ale záver oprávneného subjektu o duševnej nespôsobilosti na výkon štátnej služby. Posudzovanie duševnej spôsobilosti policajta na výkon štátnej služby podľa nariadenia ministra č. 103/2005 je zásadne odlišným druhom odbornej činnosti klinického psychológa Ministerstva vnútra SR, ako by to bolo v prípade posudzovania spôsobilosti vykonávať štátnu službu zo zdravotných dôvodov pre duševnú poruchu. Nepochybne totiž môže byť ako duševne nespôsobilý na výkon štátnej služby vyhodnotený a následne podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného

pomeru aj policajt, ktorý netrpí žiadnou duševnou poruchou v zmysle psychózy. Predložený dôkaz vo forme potvrdenia psychiatricky E. J. K. preto nemá vo vzťahu k prerokovanej veci žiadnu relevanciu.

12. Ako neopodstatnený tiež vyhodnotil návrh žalobcu na vykonanie konfrontácií s jednotlivými svedkami. Odhliadnuc od skutočnosti, že zákon č. 73/1998 Z. z. vo svojich procesných ustanoveniach takýto inštitút nepozná, a preto by bolo vykonanie konfrontácie svedkov a účastníka konania zo strany nadriadeného nezákonné a nevynútiteľné, opätovne zdôraznil dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktorým je existencia posudku služobného klinického psychológa so záverom o jeho duševnej nespôsobilosti na výkon štátnej služby. Preto by vypočutí svedkovia nijakým spôsobom nemohli z odborného pohľadu potvrdiť alebo vyvrátiť závery služobného klinického psychológa o duševnej nespôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby.

13. Ako neopodstatnenú vyhodnotil žalovaný aj odvolaciu námietku, ktorou žalobca vyčítal, že podklady k odbornému posudku č. 544/14 nie sú vôbec súčasťou spisového materiálu, týkajúceho sa jeho prepustenia zo služobného pomeru, že nie je možné preskúmať posudok č. 544/14 a zistiť, čo viedlo klinického psychológa k vydaniu podľa žalobcu nesprávneho záveru, zároveň navrhujúc znalecké dokazovanie k jeho osobe. Žalovaný poukázal najmä na skutočnosť, že podľa § 3 zákona č. 199/1994 Z. z. podklady k odbornému posudku podliehajú povinnosti mlčanlivosti. Z cit. ustanovenia vyplýva, že všetky metódy a formy použité pri psychologickom vyšetrení žalobcu, ktoré viedli klinického psychológa k záveru odborného posudku, sú uvedené v náleze a podliehajú mlčanlivosti. Odborný posudok služobného klinického psychológa je administratívno-správnym aktom, ktorý nepodlieha z dôvodu jeho odbornosti obsahovému preskúmaniu iným orgánom, teda ani nadriadeným. Pre priameho nadriadeného s personálnou právomocou je záver odborného posudku klinického psychológa Ministerstva vnútra SR o jeho duševnej nespôsobilosti záväzný. Doručením tohto posudku nadriadený obligatórne predloží návrh na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z.

14. Žalovaný relevanciu nepriznal ani odvolacej námietke, ktorou žalobca namietal, že nebol prítomný pri výsluchoch jednotlivých príslušníkov PZ a služobnej klinickej psychologičky G. H. I., G., títo neboli poučení o trestnoprávnej zodpovednosti za krivú výpoveď, a že zákon vôbec neupravuje vykonávanie výpovedí účastníkov konania, svedkov a znalcov, navrhujúc tiež konfrontáciu s vypočutými príslušníkmi PZ. Uviedol, že žalobca v prvostupňovom konaní nežiadal byť prítomný pri výsluchoch svedkov. Navyše G. H. I., G., nebola vypočutá ako osoba, ktorá vnímala určitú udalosť vonkajšieho sveta svojimi zmyslami, ale po odbornej stránke podávala k otázkam nadriadeného vysvetlenia k jednotlivým námietkam žalobcu. Uvedený procesný úkon bol navyše vykonaný už v čase, keď nadriadený disponoval výstupom uvedenej služobnej klinickej psychologičky, ktorý bol pre neho záväzný, a na ktorom sa uvedeným vypočutím G. H. I. PhD. už nemohlo nič zmeniť. Preto konštatoval, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s § 241 ods. 1, 3 zákona č. 73/1998 Z.z. a výsluch uvedených osôb bez prítomnosti žalobcu, ktorý výslovne svoju účasť na výsluchoch nepožadoval, nie je takou skutočnosťou, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť postupu v konaní, ako ani na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

15. Záverom zhrnul, že v odvolaní uplatnené námietky žalobcu nie je možné akceptovať a k týmto námietkam, ako aj k celému konaniu o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ, je potrebné uviesť, že oprávnený služobný orgán v konaní o prepustení postupoval a rozhodol v súlade so zákonom a vychádzal z riadne zisteného skutočného stavu veci. Úplne a spoľahlivo zistil skutkové okolnosti, ustálil skutkový stav a vo vzťahu k duševnej spôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby preukázal existenciu posudku služobného klinického psychológa so záverom o jeho duševnej nespôsobilosti na výkon služby, ako aj zákonnosť postupu vedúceho k jeho vydaniu, čo nepochybne zakladá dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru. Všetky dôkazy obsiahnuté v zadovážanom administratívnom spise, ktoré považoval za postačujúce pre vydanie napadnutého rozhodnutia oprávnený orgán zhromaždil a vykonal v súlade so zákonom, zhodnotil ich jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech žalobcu a dospel k záveru, že zakladajú relevantné dôvody zodpovedajúce skutkovej podstate prepustenia podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. Dodal, že tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní boli rovnako dôsledne hodnotené aj dôkazy predložené žalobcom, ktorých vyhodnotenie viedlo k záveru, že tieto neboli spôsobilé spochybniť riadne zistenie skutočného stavu veci tak, ako je tento vyjadrený v napadnutom rozhodnutí.

II. Žaloba

16. Správnou žalobou zo dňa 15. októbra 2019 sa žalobca domáhal prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-32/2019 zo dňa 14. augusta 2019, ako aj rozhodnutia právneho orgánu prvého stupňa č. 4 zo dňa 09. februára 2015, ich zrušenia a vrátenia veci správneho orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

17. V podanej žalobe namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a porušenie jeho práv, a to z dôvodov, že vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu správnym orgánom bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, ako aj, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy.

18. Žalovanému v prvom rade vyčítal, že v prejednávanej veci postupoval v rozpore s § 191 ods. 6 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „SSP“), keď sa neriadil právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/154/2018-122 zo dňa 13. novembra 2018, ako aj rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžk/16/2017 zo dňa 19. júna 2018. Tvrdil, že namiesto postupu naznačeného vo vyslovenom záväznom právnom názore žalovaný vyfabrikoval nový dôkaz, a to stanovisko Nemocnice sv. Michala, a.s. zo dňa 31. mája 2019, ktorý žalobca spochybňuje, nakoľko je ďalším prejavom arbitrárneho konania žalovaného. Ďalej namietal, že zriadením tejto dodatočnej komisie žalovaný obišiel zákon č. 73/1998 Z. z., keďže táto komisia žalobcu vôbec nevyšetrovala, čo podľa názoru žalobcu je nevyhnutné na to, aby sa mohol niekto objektívne vyjadriť k tomu, či žalobca je alebo nie je duševne spôsobilý na výkon činnosti príslušníka PZ.

19. Namietal, že v danom prípade bolo potrebné nariadiť vykonanie znaleckého dokazovania znalcom na osobu žalobcu z odboru psychológia, klinická psychológia a psychiatria. Zdôraznil, že ustanovenie § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. nijako neobmedzuje ustanovenie § 238 ods. 2 cit. zákona, v zmysle ktorého ako dôkaz môžu slúžiť okrem iného aj správy a znalecký posudok, ktorými sú lekárska správa z psychologického vyšetrenia žalobcu v Leteckej vojenskej nemocnici, a. s., u klinickej psychologičky G. L. E. zo dňa 11. februára 2015, lekárska správa psychiatričky E. J. K. zo dňa 16. januára 2015, ako aj znalecký posudok č. 21/2015 G. H. D., súdnej znalkyne v odbore psychológia, klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých a poradenská psychológia, v zmysle ktorého znalkyňa vyslovila okrem iného jednoznačný záver, že po osobnostnej, výkonovej a emočnej stránke je žalobca spôsobilý na výkon práce v jeho zaradení.

20. Taktiež uviedol, že dôvodom prepustenia žalobcu nebola skutočnosť, že trpí ochorením, ktoré bráni riadnemu výkonu štátnej služby, pričom aj sama G. H. I., G. skonštatovala u žalobcu absenciu evidentných známkov duševného ochorenia. Dodal, že z lekárskeho nálezu psychiatričky E. J. K. zo dňa 16. januára 2015, ktorá prevzala záver z psychologického vyšetrenia od G. L. E., vyplýva, že u žalobcu nezistila prejavy duševnej poruchy v zmysle psychózy. Súčasne akcentoval, že zo znaleckého posudku č. 21/2015 G. H. D., súdnej znalkyne v odbore psychológia, klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých a poradenská psychológia, vyplynul záver na otázku, či žalobca je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby príslušníka PZ, s ktorým sa žalovaný už nijako nevysporiadal. Nesúhlasil tiež s argumentáciou, že odborný posudok služobného klinického psychológa je za každých okolností správny a objektívny.

21. Na to poukázal na skutočnosť, že v konaní pred správnym orgánom nemohol byť prítomný pri výsluchoch jednak jednotlivých príslušníkov PZ a jednak samotnej klinickej psychologičky G. H. I., G.. Za zvláštny označil záver žalovaného, že žalobca v prvostupňovom konaní nežiadal byť prítomný pri výsluchoch svedkov, pričom zdôraznil, že ani nebol upovedomený o tom, že nejaký ich výsluch bude vykonaný. Dal do pozornosti, že navrhoval v odvolaní konfrontáciu s jednotlivými príslušníkmi PZ, s ktorými boli vykonané výsluchy, avšak ani tomuto jeho návrhu nebolo vyhovené.

22. Súčasne namietal, že G. H. I., G. nie je služobným klinickým psychológom ako požaduje ustanovenie § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., keďže je zamestnancom Nemocnice sv. Michala, a. s. v Bratislave.

23. Žalovanému tiež vyčítal, že nariadenie ministra č. 103/2005, na základe ktorého mala postupovať vo vzťahu k žalobcovi G. H. I., G. a komisia, nemá vôbec oporu v zákone č. 73/1998 Z. z.

24. V závere žaloby uviedol, že dôvodnosť vykonania vyššie uvedených navrhnutých dôkazov (znalecké dokazovanie a vypočutie vyššie uvedených osôb) potvrdzuje aj skutočnosť, že sám prvostupňový orgán pri rozhodovaní o žalobcovom prepustení zo služobného pomeru a odvolací orgán pri rozhodovaní o odvolaní, nemali prístup k psychologickému vyšetreniu vykonanému G. H. I., G. na osobu žalobcu, a ani k celému jej odbornému posudku, tak ako ho nemá ani žalobca.

III.

Vyjadrenie žalovaného

25. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 30. decembra 2019 navrhol žalobu zamietnuť. Zotrval na dôvodoch napadnutého rozhodnutia a zároveň dal do pozornosti, že správny orgán nie je oprávnený preskúmať pravdivosť odborného posudku č. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014 G. H. I., G. a po vyhotovení takéhoto posudku nemá inú možnosť ako postupovať podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. Zdôraznil, že nie je daná iná možnosť súdneho preskúmania napadnutého rozhodnutia, než oboznámiť sa s podkladmi pre takéto rozhodnutie. V zmysle konštantnej judikatúry posudok ako výsledok posudkovej činnosti je len jedným z podkladov pre rozhodnutie správneho orgánu, ale nie je rozhodnutím, ktoré by mohlo byť samostatne predmetom súdneho preskúmania. Súd ho môže hodnotiť ako jeden z dôkazov v konaní o preskúmaní rozhodnutia. Odbornú stránku posudkov však súd nemôže preskúmať.

26. Ďalej uviedol, že ustanovená komisia poznajúc obsah posudku G. H. I., G. č. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014 po odbornej stránke opätovne posúdila východiská a závery predmetného posudku, vyhodnotila ho ako opodstatnený a vo vzťahu k znaleckému posudku G. H. D. potvrdila samou znalkyňou konštatované zohľadnenie výlučne subjektívneho hľadiska, zdôraznila skutočnosť, že táto znalkyňa nedisponovala zoznamom kritérií a kontraindikácií pre psychickú spôsobilosť príslušníkov PZ a upozornila, že žalobcom predložený posudok nie je v zjavnom rozpore so zisteniami G. H. I., G. v posudku č. 544/14, nakoľko sa aj v znaleckom posudku G. H. D. vyskytujú hodnotenia psychického stavu žalobcu, ktoré sú v zmysle nariadenia ministra č. 103/2005 kontraindikované k požiadavkám na psychickú spôsobilosť každého príslušníka PZ.

27. Zároveň uviedol, že na rozdiel od všeobecného odborného posúdenia duševného stavu jednotlivca sú tak duševnú spôsobilosť občanov pri prijatí do služobného pomeru, ako aj policajtov vo výkone štátnej služby oprávnení posudzovať výlučne služobní klinickí psychológovia, a to s ohľadom na osobitosti požiadaviek na duševnú spôsobilosť pri výkone štátnej služby príslušníkov PZ. Nariadenie ministra č. 103/2005 následne takéto kompetencie v oblasti kontrolného posudzovania duševného stavu zverilo výlučne istému okruhu služobných psychológov, ktorí v danej oblasti pôsobia, majú skúsenosti so špecifikami posudzovania jednotlivcov v nadväznosti na jednotlivé aspekty služobného pomeru policajtov a v neposlednom rade sú podrobne oboznámení so všetkými právnymi a internými predpismi v danej oblasti. Preto posúdenie odborného posudku služobného klinického psychológa subjektom, ktorý by nebol psychológom, nemal by špecializáciu v odbore klinická psychológia alebo by nespĺňal podmienku, že ide o služobného psychológa, by predstavovalo nezákonný dôkaz. V súlade s uvedeným bol vypracovaný aj posudok č. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014, keď G. H. I., G. mala v čase jeho spracovania síce postavenie súdneho znalca v odbore klinická psychológia dospelých, avšak na účely spracovania odborného posudku v zmysle nariadenia ministra č. 103/2005 v tomto postavení nevystupovala, ale konala ako služobný klinický psychológ Nemocnice svätého Michala, a.s. Napokon pre priameho nadriadeného s personálnou právomocou je záver odborného posudku klinického psychológa Ministerstva vnútra SR o jeho duševnej nespôsobilosti záväzný. Doručením tohto posudku nadriadený obligatórne predloží návrh na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z.

IV.

Replika žalobcu

28. Žalobca v podanej replike zo dňa 28. januára 2020 uviedol, že zotrúva na podanej žalobe. Opätovne zdôraznil, že v napadnutom rozhodnutí nebol rešpektovaný právny názor správneho súdu a kasačného súdu, pričom žalovaný navyše nepripustil možnosť objektívne preveriť správnosť postupu služobného klinického psychológa pri preverovaní duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby svojich podriadených, v tomto prípade žalobcu, keďže nadraduje jeho posúdenie nad akýkoľvek iný dôkaz, resp. nad zákonný dôkaz, akým je znalecké dokazovanie na preverenie správnosti postupu služobného klinického psychológa. Zároveň dodal, že ustanovená komisia nie je oprávnená na posúdenie znaleckého posudku G. H. D. č. 21/2015 a ani záverov klinickej psychologičky G. L. E. a psychiatricky E. J. K., a nie je ním ani žalovaný, ktorý si svojvoľne bez vykonania zákonného dôkazu (znaleckého dokazovania) dovolil posudzovať a spochybňovať odborné závery tejto znalkyne, klinickej psychologičky a psychiatricky. Napokon doplnil, že voči nemu nikdy nebola podaná žiadna sťažnosť na jeho správanie a nepodal ju ani jeden z príslušníkov PZ, ktorí vypovedali a odpovedali na kapiózne a sugestívne otázky nadriadeného G. G. E. M. a to bez náležitého ich trestnoprávneho poučenia.

29. Žalovaný sa k replike žalobcu písomne nevyjadril.

V.

Konanie na správnom súde

30. Podľa § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, začal s účinnosťou od 01. júna 2023 vykonávať svoju činnosť Správny súd v Bratislave, na ktorý prešiel od 01. júna 2023 výkon súdnictva v správnej agende z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Nitre. Pred Správnym súdom v Bratislave je prejednávaná vec vedená pod sp. zn. BA-1S/224/2019. V súlade s platným a účinným rozvrhom práce správneho súdu bola vec v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená do senátu 8S správneho súdu.

VI.

Pojednávanie

31. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP rozhodol na pojednávaní dňa 23. januára 2025 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil v prítomnosti povereného zástupcu žalovaného. Právny zástupca žalobcu bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný, svoju neprítomnosť neospravedlnil, ani nežiadal o odročenie pojednávania. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z dôvodov uplatnených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

VII.

Relevantné právne predpisy

32. Podľa § 14 ods. 1 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajtom môže byť štátny občan Slovenskej republiky starší ako 18 rokov, ktorý o prijatie písomne požiada, a je zdravotne, telesne a duševne spôsobilý na výkon služby.

33. Podľa § 48 ods. 3 písm. s/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt je povinný podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby.

34. Podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

35. Podľa § 193 ods. 1 zákona návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

36. Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b/ a c/ sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

37. Podľa § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c/ až g/, možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.

38. Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

VIII.

Právne posúdenie vecí správnym súdom

39. Úlohou súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa Správneho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

40. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou jeho postupu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti.

41. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti. V tejto súvislosti sú na činnosť PZ kladené vyššie nároky a príslušníci PZ majú väčšiu zodpovednosť za svoje konanie. Okrem toho zákon č. 73/1998 Z.z. ustanovuje podmienky zotrvania policajta v štátnej službe príslušníka PZ, pričom jednou z týchto podmienok je, že policajtom môže byť len osoba zdravotne, telesne a duševne spôsobilá na výkon služby.

42. Pre potreby overenia duševnej spôsobilosti sú policajti pravidelne alebo podľa potreby povinní podrobiť sa psychologickému vyšetreniu. Pokyn na vykonanie psychologického vyšetrenia a vydanie psychologického posudku policajta môže dať v prípadoch upravených interným predpisom žalovaného aj nadriadený s touto právomocou. Vyšetrenie psychického stavu policajta a vypracovanie právne relevantného psychologického posudku, ako to vyplýva z dikcie zákona č. 73/1998 Z.z., môže vykonať jedine služobný klinický psychológ.

43. Pokiaľ ide o dôvody a spôsob vykonania psychologického vyšetrenia žalobcu, ako boli súdom opísané v ods. 1 až 3 odôvodnenia rozsudku, tu mohol správny súd len konštatovať, že posúdenie duševnej spôsobilosti prebehlo v súlade s v spomenutých odsekoch rozsudku uvedenými internými právnymi predpismi žalovaného a nepriečili sa ani dotknutým ustanoveniam § zákona č. 73/1998 Z.z. Ďalej z opisu priebehu úkonov predchádzajúcich samotnému administratívne konaniu vyplýva, že posúdenie duševného stavu žalobcu bolo vykonané na to oprávnenou osobou, služobným klinickým

psychológom a duševná spôsobilosť žalobcu bola hodnotená v súlade so zákonom vymedzených hľadísk a aj z formálneho hľadiska predpísaným spôsobom, ktorý nebol v rozpore s prípustným a zákonom č. 73/1998 Z.z. predpokladaným účelom takéhoto posúdenia.

44. Žalobca bol s odborným posudkom, ako aj so samotným návrhom iniciujúcim personálne konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, ktorý bol podkladom pre začatie personálneho konania, riadne oboznámený dňa 18. decembra 2014 a využil aj právo sa k nemu vyjadriť, pričom uviedol, že s návrhom na prepustenie nesúhlasí, rozhodnutie je predčasné a právne nepodložené.

45. Vzhľadom na uvedené nemohol správny súd prisvedčiť správnosti žalobnej námietky, ktorou žalobca žalovanému vyčítal, že v prejednávanej veci postupoval v rozpore s § 191 ods. 6 SSP, keď sa neriadil právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/154/2018-122 zo dňa 13. novembra 2018, ako aj rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžk/16/2017 zo dňa 19. júna 2018. Správny súd uvádza, že žalovaný pri rozhodovaní vychádzal zo skutočnosti, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru je existencia posudku služobného klinického psychológa o jeho duševnej nespôsobilosti na výkon štátnej služby č. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014, vydaného klinickým psychológom Nemocnice sv. Michala, a.s. v Bratislave G. H. I., G.. Rovnako tak v súvislosti s vyššie uvedeným vysloveným právnym názorom súdov SR v predmetnej veci ohľadom povinnosti odstrániť pochybnosti v dokazovaní, žalovaný v rámci nového odvolacieho konania zabezpečil doplnenie odborného posudku z kontrolného psychologického vyšetrenia príslušníka PZ, ktoré vypracovala komisia zriadená v zmysle čl. 11 ods. 4 nariadenia ministra č. 103/2005 v spojení s opatrením generálneho riaditeľa SPSPČaOU MV SR č. 9 zo dňa 20. septembra 2018 o zriadení komisie posudzujúcej posudok a záver kontrolného psychologického vyšetrenia, pričom jej členmi boli klinický psychológ - primár psychologického oddelenia Nemocnice svätého Michala, a.s. – G. N. O., ďalší klinický psychológ Nemocnice svätého E., A. - G. E. P. a klinický psychológ Hasičského a záchranného zboru Bratislava - E. F. Q.. Komisia konštatovala, že uvedený posudok je opodstatnený, pričom vo svojom stanovisku uviedla všetky kontraindikácie psychickej spôsobilosti na výkon štátnej služby vyplývajúce z posudku, ktoré sa vzťahujú k žalobcovi, a ktoré ustanovuje II. časť prílohy k nariadeniu ministra č. 103/2005, pričom z 18 taxatívne ustanovených kontraindikácií bolo u žalobcu identifikovaných celkovo 9 z nich. Uvedený postup bol tak plne v súlade s vysloveným záväzným právnym názorom Krajského súdu v Bratislave v rozsudku č.k. 5S/154/2018-122 zo dňa 13. novembra 2018, ktorý bol pre žalovaného v danom prípade určujúcim. Správny súd tiež dodáva, že žalovaný doplnil súvisiaci administratívny spisový materiál o všetky písomnosti, ktorých absencia bola žalovanému vytýkaná.

46. Nadväzujúc na uvedené nemohol správny súd vyhodnotiť ako opodstatnenú ani ďalšiu žalobnú námietku, ktorou žalobca žiadal o nariadenie znaleckého dokazovania znalcom na osobu žalobcu z odboru psychológia, klinická psychológia a psychiatria. Správny súd sa stotožnil so záverom žalovaného, ktorý v konaní konštatoval, že na rozdiel od všeobecného odborného posúdenia duševného stavu jednotlivca sú tak duševnú spôsobilosť občanov pri prijatí do služobného pomeru, ako aj policajtov vo výkone štátnej služby oprávnení posudzovať výlučne služobní klinickí psychológovia, a to s ohľadom na osobitosti požiadaviek na duševnú spôsobilosť pri výkone štátnej služby príslušníkov PZ.

47. V tejto súvislosti správny súd poukazuje aj na skutočnosť, že uvedené konštatovanie sa zhoduje aj so závermi vyslovenými v uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 87/2024 zo dňa 15. februára 2024, ktorý uviedol „21. Vzhľadom na špecifický režim, ktorému príslušník Policajného zboru podlieha, je obmedzené jeho právo (nemá právo) na výber poskytovateľa zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ak mu poskytovateľa určil služobný orgán alebo služobný úrad (§ 11 ods. 7 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).“ Ďalej uviedol „27. V tomto kontexte je mylné presvedčenie sťažovateľa, že v uvedenom type konania mal na výber, či predloží súkromný znalecký posudok alebo či sa bude dožadovať toho, aby orgán verejnej správy nariadil znalecké dokazovanie znalcom v odbore klinickej psychológie dospelých, pričom, pokiaľ sa sťažovateľ rozhodol pre druhú možnosť, bolo povinnosťou orgánu verejnej správy v zmysle zásady materiálnej pravdy nariadiť znalecké dokazovanie na účel zistenia skutočného stavu veci, ktorému mal zodpovedať aj čas rozhodovania nadriadeného sťažovateľa (bod 9). 28. Ak sťažovateľ nevyvrátil hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánom verejnej správy, za takýchto skutkových okolností nebol dôvod, aby správny súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy. 29. Na tom nemohlo nič zmeniť ani psychologické vyšetrenie

sťažovateľa psychologičkou PhDr. K. P. prevádzkujúcou súkromnú psychologickú ambulanciu (až) 15. marca 2021, so záverom uvedeným v jej odbornom vyjadrení z 25. marca 2021, podľa ktorého sťažovateľ „je spôsobilý na výkon štátnej služby príslušníka PZ“ (bod 10), pretože ho nevypracovala ako služobná psychologička, ktorej by boli známe kritériá duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby príslušníka Policajného zboru.“

48. Súhlasíť nemohol správny súd ani so žalobnou námietkou, že G. H. I., G. nie je služobným klinickým psychológom ako požaduje ustanovenie § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., keďže je zamestnancom Nemocnice sv. Michala, a. s. v Bratislave. V spojitosti s uvedeným zdôrazňuje, že posúdenie odborného posudku služobného klinického psychológa subjektom, ktorý by nebol psychológom, nemal by špecializáciu v odbore klinická psychológia alebo by nespĺňal podmienku, že ide o služobného psychológa, by predstavovalo nezákonný dôkaz. V súlade s uvedeným bol vypracovaný aj posudok č. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014, keď G. H. I., G. mala v čase jeho spracovania síce postavenie súdneho znalca v odbore klinická psychológia dospelých, avšak na účely spracovania odborného posudku v zmysle nariadenia ministra č. 103/2005 v tomto postavení nevystupovala, ale konala ako služobný klinický psychológ Nemocnice svätého Michala, a.s. Na správnosť záverov žalovaného preto nemá vplyv skutočnosť, či G. H. I., G. je zamestnancom Nemocnice sv. Michala, a. s. v Bratislave.

49. S ohľadom na vyššie uvedené nie sú podklady predložené žalobcom, a to znalecký posudok G. H. D. č. 21/2015 zo dňa 02. marca 2015, či potvrdenie psychiatricky E. J. K. zo dňa 16. januára 2015 a lekárska správa klinickej psychologičky G. L. E. zo dňa 11. februára 2015, spôsobilé spochybníť odborný posudok č. 544/14 zo dňa 11. decembra 2014. Napriek uvedenému im žalovaný venoval pozornosť do tej miery, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že vo vzťahu k lekárskej správe klinickej psychologičky G. L. E. a k znaleckému posudku G. H. D. komisia zložená zo služobných klinických psychológov uviedla, že v oboch týchto dôkazoch sú prítomné konštatovania, ktoré kontraindikujú psychickú spôsobilosť žalobcu na výkon štátnej služby príslušníka PZ tak, ako sú tieto kontraindikácie vyjadrené v prílohe č. 3 k nariadeniu ministra č. 103/2005. Žalovaný tiež ohľadom potvrdenia psychiatricky E. K. konštatoval, že pri psychologickom hodnotení duševného stavu policajta sa v žiadnom prípade neposudzujú iba duševné poruchy v zmysle psychózy. Správny súd sa s uvedeným stotožnil. Taktiež súhlasil aj so záverom žalovaného, že pri vypracovaní posudku o duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby, je to práve klinický služobný psychológ, ktorý má dostatočný prehľad o právnej úprave vzťahujúcej sa k služobnému pomeru a k požiadavkám na duševné zdravie každého príslušníka PZ, teda vychádza zo špecifickej činnosti a potrieb PZ. Napokon psychologickým vyšetrením žalobcu u klinického psychológa Ministerstva vnútra SR nebolo skúmané jeho duševné zdravie, resp. ochorenie, ale jeho duševná spôsobilosť na výkon štátnej služby v PZ.

50. Rovnako tak správny súd nemohol priznať relevanciu ani žalobnej námietke, spočívajúcej v tvrdení, že v konaní pred správnym orgánom žalobca nemohol byť prítomný pri výsluchoch jednak jednotlivých príslušníkov PZ a jednak samotnej klinickej psychologičky G. H. I., G.. Zákon č. 73/1998 Z.z. totiž vo svojich ustanoveniach, zakotvujúcich úpravu konania vo veciach služobného pomeru, takéto právo účastníkovi konania nepriznáva. Táto osobitná právna úprava má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou zakotvenou v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, keďže všeobecný predpis o správnom konaní sa (okrem výkonu rozhodnutia) na konanie vo veciach služobného pomeru nevzťahuje.

51. Na podporu týchto záverov správny súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Ssk/134/2023 zo dňa 31. júla 2023, v ktorom konštatoval „Konanie vo veciach služobného pomeru, podľa ktorého sa postupuje aj pri rozhodovaní o prepustení policajta podľa § 192 zákona č. 73/1998 Z. z., upravuje uvedený zákon v § 231 a nasl. Podľa § 237 ods. 2 cit. zák. má účastník konania právo nahliadať do spisov a robiť si z nich výpisy. Podľa § 238 cit. zák. sú dôkazmi všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutkový stav veci, najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania. Citované ustanovenia tak všeobecne nedávajú policajtovi, proti ktorému sa vedie konanie o prepustenie, právo byť prítomný pri výpovediach a vyjadreniach osôb, ktoré ani nie sú svedeckými výpoveďami (porov. napr. rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 4 Asan 15/2020). Len osobitné ustanovenie § 193 ods. 2 cit. zák. mu dáva právo vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, navrhovať dôkazy a obhajovať sa. Žalobcovi počas konania bola daná táto možnosť v dostatočnej miere, k návrhu na prepustenie sa však nevyjadril a v podanom odvolaní len veľmi všeobecne v jednom odseku uviedol, že vyjadrenie G. E. je

pochybné pre rozpor vo výpovediach a tiež kvôli tomu, že bola pod vplyvom alkoholu. Nijako však bližšie neuviedol, v akých výpovediach mali existovať rozpory, ani nenavrhol jej (nota bene kontradiktórny!) výsluch. Z ustanovení § 238 ani iných zákona č. 73/1998 Z. z. potom nevyplýva, že by policajt – účastník konania mal právo byť prítomný pri výpovediach a vyjadreniach jednotlivých osôb (porov. rovnako cit. rozsudok sp. zn. 4 Asan 15/2020). O to menej potom možno takéto oprávnenie vyvodzovať pre samotné správne súdne konanie.“

52. Tieto závery sú taktiež dôvodom neopodstatnenosti aj ďalšej žalobnej námietky, podľa ktorej žalobca žiadal o realizáciu konfrontácie s jednotlivými príslušníkmi PZ, s ktorými boli vykonané výsluchy. Ani inštitút konfrontácie totiž zákon č. 73/1998 Z.z. pri úprave konania vo veciach služobného pomeru neustanovuje.

53. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že správne orgány nemali prístup k psychologickému vyšetreniu vykonanému G. H. I., G. na osobu žalobcu, a ani k celému jej odbornému posudku, tak ako ho nemá ani žalobca, správny súd uvádza, že z ustanovenia § 3 zákona č. 199/1994 Z. z. vyplýva, že skutočnosti, ktoré zakladajú záver, že žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby, sa uvádzajú v nálezoch č. 544/14 a v posudku sa neuvádzajú, nakoľko tieto podliehajú povinnosti mlčanlivosti.

54. Správny súd sa nemohol stotožniť ani so žalobnou námietkou, spočívajúcou v tvrdení, že nariadenie ministra č. 103/2005, na základe ktorého mala postupovať vo vzťahu k žalobcovi G. H. I., G. a komisia, nemá vôbec oporu v zákone č. 73/1998 Z. z. V nadväznosti na uvedené dodáva, že z dikcie ustanovenia § 247 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo. Do tejto kategórie všeobecne záväzných právnych predpisov patria aj tie, ktoré bližšie upravujú kritériá telesnej, zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby zisťovanej previerkou fyzickej zdatnosti, lekárske vyšetrením a psychologickým vyšetrením (§ 14a v spojení s § 222 zákona č. 73/1998 Z. z.), a to vrátane nariadenia o psychologickom vyšetrení.

55. S ohľadom na vyššie uvedené správny súd konštatuje, že z dôkazov zadovážených v administratívnom konaní bolo pre žalovaného dostatočne preukázané, že na základe záveru posudku služobného klinického psychológa žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby, teda nespĺňa podmienku uvedenú v § 14 ods. 1 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z.z. Tým bol naplnený predpoklad na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z.

56. Správny súd vychádzajúc z vyššie uvedených hľadísk dospel k záveru, že postup pri vydaní napadnutého rozhodnutia bol v súlade s príslušnými procesnoprávnymi normami, pričom pri svojom rozhodovaní žalovaný nevybočil z rámcov právnej úvahy tak, ako bola vymedzená vyššie. Súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že neexistuje žiaden zo zákonných dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného alebo správneho orgánu prvostupňového, a preto žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú v tejto časti zamietol.

57. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP a úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, pretože nezistil dôvody, na základe ktorých by bolo možné spravodlivo od žalobcu požadovať ich náhradu. Okrem toho, žalovanému nevznikli ani trovy právneho zastúpenia a disponuje zamestnancami s právnickým vzdelaním, ktorí za neho na súde môžu konať.

58. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich

skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).